

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 11Co/62/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3125208111
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3125208111.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a členov senátu JUDr. Aleny Radičovej a Mgr. Marka Anovčina, v právnej veci žalobkyne A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom D., E. X, právne zastúpenej JUDr. Zuzanou Loffayovou, advokátkou, so sídlom Kočovce, Beckovská Vieska 623, IČO: 37 508 857, proti žalovanému F. G. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H., I. XXXX/X, právne zastúpenému JUDr. Jánom Legerským, advokátom, so sídlom Trenčín, Nám. sv. Anny 25, IČO: 34 054 081, na nariadenie neodkladného opatrenia, na odvolanie žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 11. júla 2025, č. k. 20C/40/2025-7, takto

rozhodol:

Odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne po dobu 6 mesiacov od vykonateľnosti výroku I. tohto uznesenia zakázal žalovanému vstupovať do bytu č. X nachádzajúcim sa vo vchode č. X na X. poschodí, bytového domu súp. č. XXXX postavenom na parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. H., ako aj do spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu súp. č. XXXX. Výrokom II. nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne po dobu 6 mesiacov od vykonateľnosti výroku II. tohto uznesenia zakázal žalovanému priblížiť sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 10 metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní, v priestupkovom konaní, v obdobnom konaní pred inými orgánmi verejnej moci, na ktoré bude žalovaný predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na riadnu účasť žalovaného na týchto úkonoch a s výnimkou realizácie styku žalovaného s maloletým G. C., nar. XX.XX.XXXX na základe dohody rodičov maloletého alebo súdneho rozhodnutia. Výrokom III. poučil žalovaného, že môže na súd podať proti žalobkyňi žalobu o náhradu škody alebo inej ujmy spôsobenej výkonom neodkladného opatrenia nariadeného vo výrokoch I. a II. tohto uznesenia. Výrokom IV. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobkyňa má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania súd rozhodne samostatným uznesením.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobkyňa sa domáhala, aby súd neodkladným opatrením 1/ podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP dočasne žalovanému zakázal vstupovať do bytu č. X nachádzajúcim sa vo vchode č. 7 na 4. poschodí, bytového domu súp. č. XXXX postavenom na parc. č. XXXX/XX, XXXX/XX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX, XXXX/XXX zapísanom na liste vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. H., ako aj do spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu súp. č. XXXX, 2/ podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP dočasne žalovanému zakázal priblížiť sa k žalobkyňi na vzdialenosť menšiu ako 50 metrov. V návrhu uviedla, že so žalovaným, ktorý je jej manželom žije v spoločnej domácnosti, v ich byte v Trenčíne, ktorý majú v podielovom spoluvlastníctve, každý z nich v podiele vo výške 1/2. V spoločnej domácnosti s nimi žijú dcéra a syn z prvého manželstva žalobkyne, syn z prvého manželstva (striedavá

starostlivosť - každý druhý týždeň) žalovaného a spoločný syn mal. G.. Žalovaný sa k žalobkyni správa agresívne, ponižujúco, vulgárne jej nadáva, a to aj pred deťmi. Správanie žalovaného voči žalobkyni sa rapídne zhoršilo za posledný polrok. Žalovaný máva výbuchy hnevu, je veľmi prchký, ľahko sa rozčúli aj kvôli maličkosti. Žalovaný okrem iného navštevuje psychologické poradenstvo, kde mu predpísali lieky proti depresii, ale žalobkyňa je presvedčená o tom, že tieto riadne neužíval, navyše požíva alkohol, čo by v tomto prípade nemal. K poslednému incidentu došlo dňa 30.06.2025, kedy žalovaný žalobkyni vulgárne nadával, vo výťahu bytového domu po nej vrieskal, búchal päšťou do stien výťahu a následne ju chytil pod krk a kričal po nej, aby prestala, pričom žalobkyňa vôbec nič nerobila, bola úplne paralyzovaná, pretože do tejto doby si myslela, že by ju žalovaný nebol schopný fyzicky napadnúť. Po vystúpení z výťahu po nej opäť kričal, znovu ju chytil jednou rukou pod krk a poslal ju "do piče." Následne žalobkyňu prišla brániť jej dospelá dcéra. Hliadka polície dňa 01.07.2025 o 10:30 hod. žalovaného vykázala zo spoločného obydlija, bytu č. 9 na 4. poschodí na adrese H., I. XXXX/X a ostatných priestorov vchodu do bytového domu na uvedenej adrese, a to podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov na dobu 14 dní. Žalobkyňa bola poučená o tom, že do 14 dní od vykázania má právo podať návrh na vydanie neodkladného opatrenia podľa § 325 Civilného sporového poriadku. Situácia v domácnosti so žalovaným je v poslednom období už skutočne neznesiteľná. Správanie žalovaného sa vystupňovalo do takej miery, že ďalšie spolužitie v spoločnej domácnosti žalobkyňu môže ohroziť na živote a zdraví. Žalobkyňa sa vážne obáva o svoj život a zdravie. Vzhľadom na popísané správanie žalovaného, jeho súčasný psychický stav, je len otázkou času, kedy žalovaný skutočne reálne ublíži. Žalobkyňa má za to, že je potrebné upraviť pomery medzi účastníkmi a neznesiteľnú situáciu v ich rodine zapríčinenú nekontrolovateľným a nepredvídateľným správaním žalovaného riešiť urýchlene cestou neodkladného opatrenia tak, aby sa žalovanému aspoň dočasne zamedzilo vstupovať do bytu, v ktorom spolu žili a kde žalobkyňa stále býva, a aby sa zamedzilo žalovanému približovať sa ku žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 50 metrov, a tak aby sa mu zabránilo dopúšťať sa ďalšieho fyzického násillia.

3. Pre účely rozhodnutia o neodkladnom opatrení sa súd oboznámil s návrhom žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia, výpisom z listu vlastníctva č. XXXX pre katastrálne územie H., potvrdením Obvodného oddelenia PZ Trenčín o vykázaní zo spoločného obydlija zo dňa 01.07.2025, potvrdením Obvodného oddelenia PZ Trenčín zo dňa 01.07.2025. Z návrhu žalobkyne je zrejmé, že žalobkyňa navrhuje nariadiť neodkladné opatrenie na ochranu svojho života, zdravia, pričom táto bude dosiahnutá tým, že súd zakáže jej manželovi vstupovať do bytu, v ktorom spolu bývajú, a ktorý je v ich podielovom spoluvlastníctve, vstupovať do spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu. Takisto navrhuje uložiť mu zákaz priblížiť sa k žalobkyni na vzdialenosť menšiu ako 50 metrov za účelom ochrany telesnej, duševnej integrity žalobkyne. Navrhuje teda úpravu vzájomného pomeru medzi ňou a jej manželom. Súd posúdil návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia z vyššie uvedených hľadísk a zistil, že je dôvodný. Medzi žalobkyňou a žalovaným existuje právny vzťah (pomer), pretože sú manželia a žijú v spoločnej domácnosti, v byte, ktorý majú v podielovom spoluvlastníctve s rovnakým podielom, ako to vyplýva z výpisu z LV č. XXXX k. ú. H.. Zo spoluvlastníckeho práva k bytu žalovanému vyplýva oprávnenie užívať spoločný byt. Tento pomer vyžaduje bezodkladnú úpravu. Predpokladom nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP je to, že povinná osoba je dôvodne podozrivá z násillia, predovšetkým fyzického násillia, pričom sa nedá vylúčiť ani psychické násillie. Súd mal dôvodné podozrenie z násillia žalovaného voči žalobkyni osvedčené zo samotných skutkových tvrdení navrhovateľky v návrhu o vulgárnych nadávkach žalovaného na adresu žalobkyne aj pred ich deťmi a o fyzickom útoku žalovaného, keď jej vulgárne nadával a opakovane chytil pod krkom v spoločných priestoroch bytového domu. Tieto tvrdenia žalobkyne boli potvrdené predloženými listinami. Z potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydlija zo dňa 01.07.2025, z potvrdenia o podaní oznámenia o priestupku zo dňa 01.07.2025, vystavených Obvodného oddelenia PZ Trenčín vyplynulo, že žalobkyňa sa dňa 01.07.2025 dostavila na Obvodné oddelenie PZ Trenčín, kde na žalovaného podala oznámenie o spáchaní priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d), e) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustil žalovaný tým, že dňa 30.06.2025 vo večerných hodinách slovne napádal žalobkyňu a taktiež ju niekoľkokrát chytil pod krk, pri ich rozhovore. Z uvedených listín bolo tiež zistené, že z tohto dôvodu bol žalovaný policajtom dňa 01.07.2025 o 10.30 hod na 14 dní vykázaný podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore zo spoločného obydlija v byte číslo 9 na 4. poschodí na adrese H., I. XXXX/X a z ostatných priestorov vchodu do bytového domu. Tieto listiny osvedčujú pravdivosť tvrdení žalobkyne a viedli súd k záveru o potrebe nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia v podobe zákazu vstupu do bytu, v ktorom strany spolu bývali, keďže vykázanie žalovaného zo spoločného obydlija políciou trvá len po stanovený čas 14 dní. Žalobkyňa vníma ďalšie spolužitie v byte so žalovaným ako neznesiteľné.

Súd nariadil neodkladné opatrenie z dôvodu, aby zabránil prípadnému ďalšiemu fyzickému útoku na žalobkyňu zo strany žalovaného, ktorý je možné očakávať vzhľadom na navrhovateľkou opísané doterajšie agresívne správanie sa žalovaného, ktorý podľa tvrdení žalobkyne neužíva predpísané antidepresíva, ale požíva alkoholické nápoje a za posledný polrok sa zhoršilo jeho správanie, je nepredvídateľné, nekontrolovateľné sprevádzané jeho výbuchmi hnevu voči žalobkyňi. Neodkladné opatrenie nariadil súd aj ohľadom spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu, keďže tieto sú určené na užívanie k bytu, v ktorom býva žalobkyňa, a tým bude docielená efektívna ochrana práv a oprávnených záujmov žalobkyne. V otázke potreby predbežnej úpravy pomerov súd vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého právo na ochranu života a zdravia žalobkyne je silnejšie ako právo na obydlie osoby, ktorá je podozrivá z násillia, a do ktorej práva na obydlie je potrebné nariadeným neodkladným opatrením zasiahnuť. V prípade fyzického alebo psychického násillia ide totiž vždy o stav, kedy okamžité neusporiadanie právnych či faktických pomerov strán spočívajúce v ochrane obeť fyzického alebo psychického násillia pred protiprávnym konaním žalovaného, by viedlo k vzniku v budúcnosti nenapraviteľných alebo len ťažko napraviteľných následkov. Súd potom výrokom I. vyhovel návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia.

4. Dôvodný bol návrh žalobkyne aj v časti o uloženie povinnosti žalovanému nepribližovať sa k žalobkyňi. Z ustanovenia § 11 Občianskeho zákonníka vyplýva, že fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy. Pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP je treba osvedčiť, že v dôsledku konania žalovaného môže byť telesná integrita alebo duševná integrita žalobkyne ohrozená. Ohrozenie alebo narušenie telesnej či duševnej integrity u človeka vyplýva z pôsobenia násillia. Za násillie sa považuje každá forma ubližovania, vyhrážania sa, zneužívania moci, fyzického i sexuálneho nátlaku. Rovnaké následky ako fyzické násillie má aj zastrašovanie, slovné vyhrážky a iná forma psychického násillia. Hoci psychické násillie v podobe vyhrážok ubližovania na zdraví, prípadne zabitím nezanecháva viditeľné poranenia, môže závažnou formou zasiahnuť do osobnej integrity ohrozeného človeka. Záonné ustanovenie vyžaduje teda na uloženie zákazu približovania neodkladným opatrením iba "možnosť ohrozenia integrity". V danom prípade boli osvedčené skutočnosti agresívneho a ohrozujúceho správania zo strany žalovaného voči žalobkyňi (fyzický útok vo výťahu, ktorý nahlásila žalobkyňa na políciu a je priestupkovo riešený, viac mesiacov trvajúce agresívne sa správanie žalovaného voči žalobkyňi). Je potom dôvodná obava žalobkyne o jej život a zdravie, obava, že žalovaný, ktorý neužíva psychológom predpísané lieky, v dôsledku čoho sa správa nepredvídateľne, ublíži na zdraví žalobkyne, a teda je na mieste predbežným opatrením uložiť žalovanému zákaz približiť sa k žalobkyňi s cieľom predísť ohrozeniu fyzickej alebo duševnej integrity žalobkyne v dôsledku konania žalovaného. Uvedené platí o to viac, keďže v danom prípade mal súd za osvedčený dôvod na uloženie žalovanému zákazu vstupu do spoločného obydlija z dôvodu reálneho ohrozenia integrity oprávnenej osoby. Pri určení vzdialenosti, na ktorú sa vzťahuje zákaz približovania, súd prihliadal na to, aby zásah do práv žalovaného, tohto obmedzoval v čo najmenšej možnej miere nevyhnutnej na dosiahnutie účelu zamýšľaného žalobkyňou, teda zohľadnil aj zásadu proporcionality nariadeného neodkladného opatrenia. Žalobkyňa nijako neodôvodnila, prečo navrhuje vzdialenosť 50 metrov. Súd mal súd za to, že postačuje uloženie zákazu v rozsahu vzdialenosti nie menšej ako 10 metrov. Túto vzdialenosť súd považoval za dostatočnú jednak na vylúčenie prípadnej fyzickej konfrontácie, či iných, aj verbálnych útokov, ale aj z hľadiska možnosti včasnej vizuálnej identifikácie za účelom vyhnutia sa približeniu. Nariadeným neodkladným opatrením tak nedochádza k obmedzeniu práv osoby dotknutej neodkladným opatrením nad nevyhnutnú mieru. Súd vo výroku II. vymedzil aj výnimky, na ktoré sa zákaz približovania nevzťahuje, a to na situácie, kedy je potrebná účasť oboch strán sporu na procesných úkonoch súdu, orgánov činných v trestnom konaní alebo iných orgánov verejnej moci, keď v rámci týchto konaní je ochrana integrity žalobkyne zabezpečená prítomnosťou úradných osôb, členov Justičnej stráže, resp. príslušníkov Policajného zboru. Strany majú z ich manželského pomeru maloletého syna G. C., nar. XX.XX.XXXX, vo vzťahu ku ktorému patria žalovanému v zmysle § 28 Zákona o rodine rodičovské práva, vrátane práva styku s ním. Úlohou rodičov je prioritne sa dohodnúť na úprave rodičovských práv, vrátane práva stretávania sa s maloletým synom, resp. obrátiť sa na súd, ak nebude dohoda rodičov možná. Preto súd stanovil výnimku zo zákazu približovania sa žalovaného k žalobkyňi aj na situáciu, keď žalovaný bude na základe dohody sporových strán alebo rozhodnutia súdu realizovať svoje rodičovské právo stretávať sa s maloletým synom, pri ktorom bude dieťa odovzdané žalobkyňou žalovanému.

5. Žalobkyňa navrhovala dočasné uloženie zákazu vstupu do bytu a zákazu približovania. Je v možnostiach súdu, aby podľa § 330 ods. 1 CSP určil, že neodkladné opatrenie bude trvať len po určený čas. Súd

prihliadal na špecifické okolnosti daného prípadu, keď strany sú manželmi, majú spoločné maloleté dieťa, správanie žalovaného sa zhoršilo za posledný polrok, žalobkyňa netvrdila, že podala alebo že sa chystá podať návrh na rozvod ich manželstva a súd zohľadnil aj to, že z tvrdení žalobkyne vyplýva, že šlo o prvý prípad fyzického útoku žalovaného na žalobkyňu. Preto súd podľa § 330 ods. 1 CSP trvanie zákazu vstupovať do spoločného bytu obmedzil na dobu 6 mesiacov od vykonateľnosti tohto uznesenia o neodkladnom opatrení zákazu vstupu do bytu a určil, že aj neodkladné opatrenie o zákaze priblíženia bude trvať 6 mesiacov od jeho vykonateľnosti. Súd mal za to, že stanovená lehota by mala byť dostatočná na to, aby žalovaný zmenil svoje správanie voči žalobkyňi, svoj doterajší prístup, aby užíval predpísané lieky na depresiu, vyhýbal sa nadmernému užívaniu alkoholu s tým cieľom, aby sa strany pokúsili o pokračovanie v ich vzťahu, keďže žalobkyňa netvrdila, že by považovala ich manželstvo za trvalo hlboko rozvrátené. Žalovaný môže telefonicky, resp. elektronicky žalobkyňu kontaktovať primeraným spôsobom (nie nadmerne a ani obťažujúco) za účelom pokusu o navrátenie dôvery v ich vzťahu. Ak po uplynutí doby trvania neodkladného opatrenia bude žalovaný naďalej svojím násilným správaním ohrozovať duševnú alebo telesnú integritu žalobkyne, žalobkyňa si bude môcť podať nový návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, prípadne aj návrh na rozvod ich manželstva, resp. aj žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k bytu v zmysle § 142 Občianskeho zákonníka, ktorou bude definitívne vyriešené spoluvlastníctvo k spoločnej nehnuteľnosti ako aj oprávnenie žalovaného užívať byt. Toto neodkladné opatrenie zanikne uplynutím času, na ktorý bolo nariadené (§ 333 CSP). Predtým môže byť neodkladné opatrenie súdom zrušené postupom podľa § 334 CSP, podľa ktorého súd na návrh neodkladné opatrenie zruší, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené. Na podanie návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia je legitimovaný nielen žalovaný, ale aj žalobkyňa ako navrhovateľka neodkladného opatrenia. Súd podľa § 337 ods. 1 CSP výrokom III. poučil osobu, ktorej neodkladným opatrením uložil povinnosti, že môže podať žalobu vo veci samej o náhradu škody, prípadne inej ujmy, ktorá by jej bola spôsobená výkonom tohto neodkladného opatrenia.

6. Žalobkyňa bola plne úspešná v konaní, a preto žalobkyňi patrí za použitia zásady úspechu podľa § 255 ods. 1 CSP náhrada trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Preto súd výrokom IV. podľa § 262 ods. 1 CSP priznal žalobkyňi proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania súd rozhodne po právoplatnosti uznesenia samostatným uznesením v zmysle § 262 ods. 2 CSP.

7. Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, v ktorom žiadal, aby odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie zmenil tak, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia zamietne a žalovanému prizná právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobkyňi v rozsahu 100 %. Žalovaný považuje napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia v celom rozsahu za nesprávne z dôvodu, že súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na celkom nesprávnych skutkových zisteniach, ktoré vyvodil z vykonaného dokazovania (v rozsahu potrebnom na posúdenie dôvodnosti navrhovanej dočasnej úpravy) a tiež na celkom nesprávnom právnom posúdení veci z hľadiska splnenia zákonných predpokladov nariadenia neodkladného opatrenia, čím sú dané dôvody odvolania podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Zároveň považuje napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie aj za nezákonné z dôvodu, že toto celkom neprimeraným spôsobom zasahuje do základných práv žalovaného zaručených aj v Ústave Slovenskej republiky. Súd prvej inštancie síce správne konštatoval všeobecné predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, ktorými je to, aby sa aspoň osvedčila danosť práva a aby neboli vážnejšie pochybnosti o nutnosti neodkladnej úpravy a že základnou podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia je vždy existencia zákonného dôvodu vedúceho k jeho nariadeniu, avšak na druhej strane sa pri posudzovaní dôvodnosti návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia v tejto veci týmito predpokladmi dostatočne nezaoberal a ich splnenie celkom nesprávne vyhodnotil. Pokiaľ ide o predpoklad osvedčenia danosti práva, tak ide o osvedčenie takého práva, ktorého ochrany by sa žalobkyňa mohla domáhať vo veci samej a na dosiahnutie účinnej ochrany, ktorého by bolo potrebné nariadenie neodkladného opatrenia. Táto skutočnosť zodpovedá požiadavke, v zmysle ktorej nariadené neodkladné opatrenie vždy smeruje k posilneniu ochrany nároku vyplývajúceho z hmotného práva, ktorý je uplatniteľný na súde v konaní vo veci samej. Na strane žalobkyne však takýto nárok nemôže byť vôbec daný. Už z listinného dôkazu pripojeného k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia - výpisu z listu vlastníctva č. XXXX pre kat. úz. H. vyplýva, že predmetný byt je v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne v podiele 1 a žalovaného v podiele 1, a teda nie je predmetom ich bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pokiaľ sa žalobkyňa podaným návrhom na nariadenie neodkladného opatrenia domáha zákazu vstupu žalovaného do predmetného bytu, vrátane spoločných častí a spoločných zariadení bytového domu,

v ktorom sa tento byt nachádza, z dôvodu, že žalovaný sa má dopúšťať voči nej v tomto byte fyzického a psychického násillia, tak je zrejmé, že sa domáha dočasnej úpravy pomerov vo vzťahu k nároku na obmedzenie užívacieho práva žalovaného k tomuto bytu, prípadne na vylúčenie žalovaného z užívacieho práva k tomuto bytu. Možnosť uplatnenia takéhoto nároku vo veci samej z hľadiska hmotnoprávnej úpravy vyplýva len z ustanovenia § 146 ods. 2 Obč. zák.. Z ustálenej rozhodovacej činnosti súdov jednoznačne vyplýva, že uvedené zákonné ustanovenie nie je možné aplikovať na prípady fyzického alebo psychického násillia podielového spoluvlastníka, ktorého sa dopúšťa voči inému podielovému spoluvlastníkovi byvajúcemu s ním v spoločnom dome alebo byte (rozsudok NS SR č. ICdo/31/2023 zo dňa 29.11.2023, R 3/2024, rozsudok NS SR č. 3Cdo/139/2018 zo dňa 13.02.2019, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. 17Co/525/2014 zo dňa 22.04.2015, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. 6Co/82/2022 zo dňa 28.09.2023). Z úhrnu týchto právnych záverov je potom celkom zrejmé, že žalobkyňa vôbec neosvedčila danosť práva, ktoré by mohla uplatňovať proti žalovanému vo veci samej, a teda, že už tento prvý základný predpoklad nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia v zmysle výroku I. uznesenia súdu prvej inštancie nemohol byť vôbec splnený. Súd prvej inštancie odôvodnil svoje rozhodnutie vo výroku I. uznesenia v zmysle procesného ustanovenia § 325 ods. 2 písm. e) CSP, kde podľa výkladu k tomuto ustanoveniu pre nariadenie neodkladného opatrenia zakazujúceho dočasne vstup do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej malo dôjsť k násilliu, nie je rozhodujúce, či v prospech povinnej osoby, ktorej sa má takýto zákaz uložiť, svedčí vlastnícke alebo iné subjektívne právo k dotknutému domu alebo bytu a účelom takéhoto neodkladného opatrenia je najmä verejný záujem na ochrane osoby postihnutej násillím. K tejto veci je však potrebné uviesť, že súd prvej inštancie vychádzal v otázke posúdenia splnenia podmienok vyplývajúcich z takéhoto procesného predpisu výlučne len z tvrdení žalobkyne v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a k nemu pripojených listinných dôkazov, ktoré však vôbec pri ich správnom vyhodnotení neosvedčili existenciu takého stavu, ktorý by nariadenie neodkladného opatrenia opodstatňovalo. Na preukázanie svojich tvrdení žalobkyňa predložila len potvrdenie a úradný záznam o vykázaní. Z uvedeného sú podľa žalovaného podstatné dve skutočnosti, a to jednak to, že žalobkyňa okrem jediného incidentu, pri ktorom sa malo podľa jej tvrdení žalovaný voči nej dopustiť verbálneho a fyzického násillia, neoznačila žiaden iný incident či konanie žalovaného, ktoré by predstavovalo fyzické alebo psychické násillie páchané na žalobkyňu a jednak to, že žalobkyňa svoje tvrdenia prakticky ničím nepreukázala. Z takýchto tvrdení žalobkyne v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia vôbec nevyplývala potreba dočasnej úpravy neodkladným opatrením, pretože z tvrdení žalobkyne vyplynul len jeden incident, pri ktorom malo dôjsť k drobnému verbálnemu a fyzickému útoku na žalobkyňu bez preukázania akýchkoľvek následkov takéhoto útoku. Žalobkyňa síce uviedla, že dňa 30.06.2025 malo dôjsť „k poslednému incidentu“, avšak žiaden iný incident v celom návrhu neuviedla. Už z toho je zrejmé, že takáto skutočnosť takéhoto jednorazového drobného incidentu (manželskej nezhody), teraz bez ohľadu na to, akým spôsobom a za akých okolností malo k tomuto skutočne dôjsť, nemôže predstavovať naplnenie podmienok páchania fyzického alebo psychického násillia, čo by predpokladalo buď páchanie takéhoto násillia menšej intenzity opakovane po dlhšiu dobu, alebo spáchanie takéhoto násillia hoci aj jednorazovo, avšak väčšej (značnej) intenzity. V tomto smere je potrebné poukázať aj na to, že o nižšej závažnosti incidentu popisovaného žalobkyňou, ku ktorému malo dôjsť dňa 30.06.2025, svedčí aj skutočnosť, že žalobkyňa neprivolala hliadku polície bezprostredne po incidente, ale až v nasledujúci deň a že k vykázaniu žalovaného hliadkou polície na základe takýchto tvrdení žalobkyne došlo až dňa 01.07.2025 o 10.30 hod. Zároveň dôkazom nižšej závažnosti daného incidentu je aj následná komunikácia žalobkyne so žalovaným po vykázaní žalovaného z bytu, kde žalobkyňa na návrh žalovaného na vycestovanie na plánovanú spoločnú dovolenku reagovala v zmysle „Áno... tak môžeme ísť spolu“, „Môžeme ísť na dovolenku spolu. Kvôli malému.. Tak si to chcel“. Žalovaný k incidentu zo dňa 30.06.2025 uvádza, že tento sa v skutočnosti začal komunikáciou medzi ním a žalobkyňou týkajúcou sa 16 ročného syna žalobkyne z jej prvého manželstva, o ktorého sa tiež žalovaný staral a žalobkyňa mu vytýkala, že ho neosprchoval a v rámci stupňovania výčitiek zo strany žalobkyne voči žalovanému navrhol žalovaný, aby si vec vyriešili vonku, pretože deti to zle znášajú. Na základe toho potom vyšli von, kde žalobkyňa opakovane obviňovala žalovaného z klamstiev, a keď to už žalovaný nevydržal, zvýšil hlas na žalobkyňu, následne sa do toho pridala aj plnoletá dcéra žalobkyne z jej prvého manželstva a žalovaný za takejto vypätej situácie ukončil debatu už vyššie uvedeným výrokom s použitím oplzlého slova. K žiadnemu fyzickému kontaktu žalovaného so žalobkyňou však pri tomto incidente vôbec nedošlo. Napriek uvedeným skutočnostiam súd prvej inštancie (teraz bez ohľadu na to, že vyjadrenie žalovaného k priebehu incidentu zo dňa 30.06.2025 nemohol v čase rozhodovania poznať) založil záver o splnení podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia z dôvodu podozrenia z násillia v zmysle § 325 ods. 2 písm. e) CSP len na takýchto tvrdeniach žalobkyne, ktoré navyše žalobkyňa

žiadnym spôsobom aspoň v rovine ich osvedčenia, nepreukázala, pričom za ich preukázanie nemožno považovať vykázanie žalovaného z bytu, ku ktorému tiež došlo len na základe tvrdení žalobkyne v nasledujúci deň po incidente. V tomto smere je potrebné poukázať aj na konštatovanie súdu prvej inštancie v odôvodnení napadnutého uznesenia, v zmysle ktorého súd vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého právo na ochranu života a zdravia žalobkyne je silnejšie ako právo na obydlie osoby, ktorá je podozrivá z násillia a do ktorej práva na obydlie je potrebné nariadeným neodkladným opatrením zasiahnuť. Podľa žalovaného je toto konštatovanie vo vzťahu k tejto konkrétnej veci neúplné a súd prvej inštancie sa vôbec dostatočne a správne nezaoberal proporcionalitou medzi ochranou poskytnutou nariadeným neodkladným opatrením žalobkyne a zásahom do práv žalovaného, ku ktorému takýmto neodkladným opatrením dochádza. V zásade ide o kolíziu základných práv garantovaných aj Ústavou Slovenskej republiky, a to na strane žalobkyne práva na život a zdravie a telesnú integritu (Čl. 15 a Čl. 19) a na strane žalovaného práva vlastníť majetok a práva na nedotknuteľnosť obydliia (Čl. 20 a Čl. 21). Je nepochybné, že nariadeným neodkladným opatrením najmenej na dobu 6 mesiacov od vydania napadnutého uznesenia dochádza k celkom závažnému zásahu do uvedených základných práv žalovaného, keď tento by mal byť po takto dlhú dobu úplne vylúčený z výkonu všetkých oprávnení vyplývajúcich z jeho vlastníckeho práva k predmetnému bytu a zároveň z možnosti nerušene užívať svoje obydlie. K takémuto závažnému zásahu do uvedených základných práv žalobcu pritom dochádza len na základe všeobecných a nepreukázaných tvrdení žalobkyne o zhoršení vzťahov medzi ňou a žalovaným ako manželmi za posledný polrok bez konkretizácie akéhokoľvek správania žalovaného v tomto období, ktoré by mohlo niesť známky fyzického alebo psychického násillia páchaného na žalobkyne a len na základe jednostranného tvrdenia žalobkyne o jednom konkrétnom incidente predstavujúcom tak exces, pri ktorom nedošlo k žiadnym následkom na živote či zdraví žalobkyne (žalobkyňa žiadne následky v návrhu netvrdí). Už porovnaním týchto skutočností je zrejmé, že nariadeným neodkladným opatrením na strane žalovaného dochádza k mimoriadne závažnému zásahu do jeho základných práv a deje sa tak na úkor poskytnutia ochrany základným právam žalobkyne, k porušeniu ktorých zatiaľ vôbec žiadnym vážnejším spôsobom nedošlo. Súd prvej inštancie sa pri vyhodnotení splnenia podmienok na nariadenie navrhovaného neodkladného opatrenia z hľadiska primeranosti zásahu do práv žalovaného na dosiahnutie požadovanej ochrany práv žalobkyne nezaoberal a viac menej bez akéhokoľvek bližšieho vyhodnotenia si osvojil len všeobecné a výsostne subjektívne tvrdenia žalobkyne, že sa vážne obáva o svoj život a zdravie a že je presvedčená o tom, že pri súčasnom psychickom stave žalovaného je len otázkou času, kedy jej skutočne reálne ublíži a že má neuveriteľne veľký strach o svoj život a zdravie. Žalobkyňa pritom ničím nepreukázala a ani neosvedčila akýkoľvek deficit v psychickom stave žalovaného a aj jej tvrdenia o neužívaní liekov predpísaných psychológom a požívaní alkoholu nie sú vôbec pravdivé. Žalovaný žiadne lieky tvrdené žalobkyňou neužíva a akékoľvek lieky, ktoré doposiaľ užíval, súviseli len s jeho aktuálnym zdravotným stavom, ako je tomu u všetkých ostatných ľudí, a to, že žalovaný v priebehu týždňa skonzumuje najviac 2-3 piva v súvislosti s vychádzkou so psom, určite nemožno považovať za neprimeranú konzumáciu alkoholu. Ide len o účelové a celkom nepravdivé tvrdenia žalobkyne, ktoré neboli ničím preukázané a na ktorých nie je možné tiež dôvodnosť jej subjektívnych obáv zo správania žalovaného založiť a mať nimi za osvedčenú potrebu nariadenia neodkladného opatrenia. Všetky tieto výhrady k zjavnej nedôvodnosti návrhu žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia sa vzťahujú aj k splneniu podmienok na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. g) CSP, keď okrem uvedeného jednorazového konfliktu, ku ktorému došlo dňa 30.06.2025, avšak za iných okolností a iným spôsobom, ako ho opísala žalobkyňa, nebolo tvrdené, preukázané, a teda ani osvedčené žiadne iné konanie žalovaného, ktorým by mohla byť telesná alebo duševná integrita žalobkyne ohrozená. Naopak, ohrozenie duševnej integrity je skôr dané na strane žalovaného, a to konaním žalobkyne, ktorá využila drobnú nezhodu v manželskej komunikácii, ku ktorej došlo dňa 30.06.2025, na to, že žalovaný aktuálne nemôže užívať svoj byt a nemá možnosť stretávať sa so svojím maloletým synom pochádzajúcim z manželstva so žalobkyňou, ktorá mu v tomto stretávaní bráni napriek tomu, že medzi žalovaným a týmto maloletým synom je veľmi silný citový vzťah, keď to bol práve žalovaný, ktorý dlhodobo zabezpečoval rozhodujúcu časť trávenia času s maloletým, a preto takýmto stavom vyvolaným účelovým konaním žalobkyne dochádza k značnému zásahu do duševnej integrity žalovaného a týmto v konečnom dôsledku trpí nielen žalovaný, ale aj maloleté dieťa, ktoré sa nemôže so svojím otcom vôbec vidieť, hoci predtým bolo s ním v pravidelnom dennom kontakte a trávil s ním veľa času. Napokon takýmto rozhodnutím dochádza aj k zásahu do života syna žalovaného z jeho prvého manželstva J. C., ktorý je zverený do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov, kde ide o chlapca vo veku 13 rokov, ktorý bol dlhodobo zvyknutý na starostlivosť zo strany otca (v týždňových intervaloch) tráviť v predmetnom byte aj za prítomnosti svojich nevlastných súrodencov, čo teraz nebude možné vzhľadom na nariadené neodkladné opatrenie zo strany žalovaného zabezpečiť.

Zo súhrnu všetkých vyššie uvedených dôvodov je podľa žalovaného napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie celkom nesprávne, keď k nariadeniu neodkladného opatrenia týmto uznesením došlo bez splnenia základných predpokladov na nariadenie každého neodkladného opatrenia, ako aj bez splnenia osobitných predpokladov na nariadenie neodkladného opatrenia v zmysle § 325 ods. 2 písm. e) a g) CSP. Zároveň týmto neodkladným opatrením došlo k celkom neprimeranému zásahu do základných práv žalovaného na úkor poskytnutia celkom neprimeranej ochrany práv žalobkyne, ktorých porušenie, ale ani ohrozenie spôsobom a v rozsahu nevyhnutnom na nariadenie neodkladného opatrenia navrhovaného žalobkyňou vôbec nebolo preukázané a k tomuto vôbec nedošlo.

8. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedla, že faktom je, že dňa 30.06.2025 vo večerných hodinách došlo k slovnému a fyzickému napadnutiu žalobkyne zo strany žalobcu. Svedkami slovného napadnutia boli deti, ktoré boli prítomné v byte a ďalej počuli i zvonka, ako žalovaný kričí na ich matku – žalobkyňu; priamymi svedkami boli tiež susedia nachádzajúci sa vonku, susedia, nachádzajúci sa v bytoch, ktorí to celé počuli a tiež plnoletá dcéra J., ktorá prišla von chrániť matku (žalobkyňu). K fyzickému útoku došlo 1x vo výťahu a 2x vonku. Útok žalovaného na žalobkyňu vo výťahu nemožno dokázať, nakoľko tam nie sú kamery, ale vonku - možno to niekto videl - nevie, polícia zatiaľ nikoho nevypočúvala v danej veci. Okolo pol noci toho istého dňa, keď všetci spali, žalovaný si vzal lieky - antidepressíva a zaspal, žalobkyňa išla rozrušená von, volala svojej dobrej kamarátke a porozprávala jej o tom, čo sa stalo a následne volala na mestskú políciu, aby vedela, ako má ďalej postupovať, ak by sa útoky opätovne opakovali - hovor bol nahrávaný. Z mestskej polície žalobkyňi odporučili, aby prišla ráno na výpoveď, čo aj urobila. Tam polícia uznala, že žalovaný má byť vykázaný z bytu, k čomu následne aj došlo. Súčasne uvádza, že spoločný syn žalobkyne a žalovaného G. trpí poruchou autistického spektra (Asperger) a je nevyhnutné, aby mal. Žil v pokoji a nebol vystavovaný stresovým situáciám a už vôbec nie násiliu. Podanie matky teda bolo logickým vyústením správania žalovaného. K sms správam, ktoré žalovaný priložil ako prílohu k odvolaniu uvádza, že tieto vznikli následne po incidente a účastníci si v nich píše o dovolenke, o ktorej sa rozprávali ešte pred incidentom. Žalobkyňa žalovaného niekoľkokrát prosila, aby ju začali riešiť, on sa vyhovárał ..potom .. je čas... a pod. V tej dobe bola veľmi rozrušená, šokovaná z toho, čo všetko sa stalo, neuvedomovala si ešte celkom "realitu" a postupne veci spracovávala. Všetko jej dochádzalo postupne, postupne si uvedomila, čo sa vlastne stalo a čo žalovaný urobil. Navyše žalovaný vôbec neľutoval to, čo žalobkyňi urobil, povedal len: ..je mi to ľúto kvôli deťom, ale nie kvôli tebe, čím de facto priznal predmetný skutok. Povedal to žalobkyňi do telefónu. Po incidente so žalobkyňou ešte komunikoval telefonicky, potom už len písomne. No z rozhovorov bolo zjavné, že svoj čin neľutuje. Po tom, ako čas plynul, sa u žalobkyne prejavili následky útoku – nespavosť, úzkosť z toho, čo bude, keď sa vráti po 14 dňoch. Obava-strach, čo jej môže manžel urobiť. Nakoľko už niekoľko mesiacov rozprával o rozchode, bol voči žalobkyňi chladný, nezajímala ho, jej snahu o záchranu manželstva ignoroval. Dokázal ju fyzicky napadnúť a slovne hrubo a vulgárne jej dal najavo, že má z jeho života vypadnúť. Navyše dokázal slovne napadnúť aj dcéru žalobkyne, a keby ju žalobkyňa nebránila, možno by fyzicky napadol aj ju. Dospela žalobkyňa k rozhodnutiu, že požiadala o predĺženie zákazu, čo jej umožňoval právny poriadok SR, a to formou návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia. Vzhľadom k tomu, že súd vydal predmetné uznesenie, predpokladá, že mal za preukázané, že život a zdravie žalobkyne bolo a je stále ohrozené. Vyšetrowanie predmetného incidentu nie je stále ukončené. Žalobkyňa, dcéra, aj ostatné deti tak po vydaní NO mohli byť v klude, že sa po 14 dňoch žalovaný nevráti a nikomu nebude môcť ublížiť. Všetci boli z toho rozrušení a žalobkyňa sa obávala o seba a dcéru, nakoľko žalovaný hneď na druhý deň po útoku povedal spoločnému maloletému synovi, že neľúbi maminku ani J.. V tomto duchu by určite fungoval i po svojom návrate domov. Byt, v ktorom účastníci žili, je v podielovom spoluvlastníctve oboch účastníkov konania - každý v 1. Tvorili tak ako manželia spoločnú domácnosť. V byte bývali aj s ďalšími dvomi deťmi z prvého manželstva žalobkyne, so synom žalovaného, ktorého má žalovaný v SOS a so spoločným maloletým synom G.. Má za to, že súd riadne vyhodnotil dôvodnosť podaného návrhu žalobkyne, s vecou sa riadne vysporiadal a rozhodol zákonne a správne, ak poukázal na to, že právo na ochranu života a zdravia žalobkyne je silnejšie ako právo na obydlie osoby, ktorá je podozrivá z násillia a do ktorej práva na obydlie je potrebné neodkladným opatrením zasiahnuť. Akým iným spôsobom sa dá dosiahnuť ochrana života a zdravia žalobkyne? Je pravdou, že maloletý syn žalovaného J. musí bývať s otcom v prenajatom byte. No na to mal žalovaný myslieť skôr, ako žalobkyňu napadol. Vzhľadom k tomu, že žalovaný už asi od jari rozprával o rozvode so žalobkyňou, jeho správanie bolo neúnosné a vyústilo až do fyzického útoku voči žalobkyňi, sa žalobkyňa rozhodla, že sa aj s deťmi odsťahuje do Žiliny, odkiaľ pochádza, a kde má celú svoju rodinu, ktorá je jej ochotná v prípade potreby pomôcť. Dňa 13.08.2025 uzavrela nájomnú zmluvu na prenájom bytu v Žiline a v súčasnej dobe je už aj s deťmi presťahovaná v Žiline. V Žiline má v súčasnej dobe už aj trvalý pobyt.

Nakoľko žalobkyňa aj s deťmi už býva v Žiline a predmetný byt v Trenčíne je prázdny, navrhovala, aby súd umožnil žalovanému vrátiť sa do spoločného bytu, avšak trvá na tom, aby zákaz priblíženia sa k žalobkyni na vzdialenosť nie menej ako 10 m zostal zachovaný. Žalobkyňa sa v prítomnosti žalovaného necíti dobre, bojí sa ho, čo sa prejavuje úzkosťou a strachom, obáva sa opäť slovného, či fyzického útoku, žalobkyňa už žalovanému neverí, sama nevie čoho je schopný. Vzhľadom k uvedenému teda žiadala, aby žalovanému nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania, napriek tomu, že súhlasí s tým, aby bol zákaz vstupu do obydlija zrušený, ale to len z dôvodu odsťahovania sa matky s deťmi zo spoločnej domácnosti. Súčasne žiadala, aby bol zachovaný zákaz priblíženia sa žalovaného k žalobkyni.

9. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že uznesenie súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1, 2 CSP.

10. Podľa § 324 ods. 1 CSP, pred začatím konania, počas konania a po jeho skončení súd môže na návrh nariadiť neodkladné opatrenie.

11. Podľa § 325 ods. 1 CSP, neodkladné opatrenie môže súd nariadiť, ak je potrebné bezodkladne upraviť pomery alebo ak je obava, že exekúcia bude ohrozená.

12. Podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby nevstupovala dočasne do domu alebo bytu, v ktorom býva osoba, vo vzťahu ku ktorej je dôvodne podozrivá z násilia.

13. Podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP, neodkladným opatrením možno strane uložiť, aby sa na určenú vzdialenosť nepribližovala alebo iba obmedzene približovala k osobe, ktorej telesná integrita alebo duševná integrita môže byť jej konaním ohrozená.

14. Podľa § 326 ods. 1 CSP, v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia sa popri náležitostiach žaloby podľa § 132 Civilného sporového poriadku uvedie opísanie rozhodujúcich skutočností odôvodňujúcich potrebu neodkladnej úpravy pomerov alebo obavu, že exekúcia bude ohrozená, opísanie skutočností hodnoverne osvedčujúcich dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a musí byť z neho zrejmé, akého neodkladného opatrenia sa navrhovateľ domáha.

15. Podľa § 329 ods. 1 CSP, súd môže rozhodnúť o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia aj bez vylúchu a vyjadrenia strán a bez nariadenia pojednávania.

16. Podľa § 336 ods. 1 CSP, ak súd nariadi neodkladné opatrenie pred začatím konania, môže vo výroku uznesenia uložiť navrhovateľovi povinnosť podať v určitej lehote žalobu vo veci samej.

17. Neodkladné opatrenie môže súd nariadiť pred začatím konania, alebo po začatí konania, alebo po skončení konania. Jeho nariadenie je prípustné a opodstatnené vtedy, ak sa tvrdí a osvedčí, že existuje právny vzťah medzi stranami, a že tento vyžaduje bezodkladnú úpravu, resp. je osvedčená obava, že exekúcia bude ohrozená. Neodkladným opatrením by nemalo dochádzať k zásahu do práv nad nevyhnutnú mieru. Nariadenie neodkladného opatrenia teda predpokladá, aby sa aspoň osvedčila danosť práva a aby neboli vážnejšie pochybnosti o nutnosti neodkladnej úpravy. Neodkladné opatrenie môže byť v odôvodnených prípadoch konečným rozhodnutím, ale jeho hlavnou funkciou je rýchla, i keď dočasná úprava právnych a faktických pomerov účastníkov. Z uvedeného charakteru neodkladného opatrenia vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia. Je však nutné, aby boli osvedčené aspoň základné skutočnosti potrebné pre záver o pravdepodobnosti nároku, ktorému sa má poskytnúť neodkladná ochrana. Základnou podmienkou nariadenia neodkladného opatrenia je existencia zákonného dôvodu, vedúceho k jeho nariadeniu. Ide o taký stav právnych, nielen faktických vzťahov medzi stranami, ktoré bezpodmienečne vyžadujú rýchlu súdnu úpravu. Súd musí skúmať, či je neodkladné opatrenie potrebné, vzhľadom na naliehavosť situácie. Nevyhnutnosť úpravy sa tu ponechá na voľnú úvahu súdu. Súd sa pri tom opiera o výsledky urýchleného dokazovania. Ak na jeho základe dospeje k názoru, že návrh je dôvodný, t. j. že ohrozenie vzťahov alebo nárokov strán je také značné, že si vyžaduje okamžité, hoci dočasné opatrenie súdu, nariadi ich najvhodnejšiu úpravu neodkladným opatrením.

18. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel zhodne so súdom prvej inštancie k záveru, že návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia bol dôvodný. Žalobkyňa v návrhu opísala rozhodujúce skutočnosti, ktoré odôvodňujú potrebu neodkladnej úpravy pomerov a doložené listinné dôkazy hodnoverne osvedčujú potrebu takejto dočasnej úpravy. Predpokladom nariadenia neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. e) CSP tak, ako už správne konštatoval i súd prvej inštancie, je to, že povinná osoba je dôvodne podozrivá z násilia, predovšetkým fyzického násilia, pričom sa nedá vylúčiť ani psychické násilie. Súd prvej inštancie mal dôvodné podozrenie z násilia žalovaného voči žalobkyni správne osvedčené zo samotných skutkových tvrdení navrhovateľky v návrhu o vulgárnych nadávkach žalovaného na adresu žalobkyne aj pred ich deťmi a o fyzickom útoku žalovaného, keď jej vulgárne nadával a opakovane chytil pod krkom v spoločných priestoroch bytového domu, pričom tieto tvrdenia žalobkyne boli potvrdené predloženými listinami. Z potvrdenia o vykázaní zo spoločného obydla zo dňa 01.07.2025, z potvrdenia o podaní oznámenia o priestupku zo dňa 01.07.2025, vystavených Obvodným oddelením PZ Trenčín vyplynulo, že žalobkyňa sa dňa 01.07.2025 dostavila na Obvodné oddelenie PZ Trenčín, kde na žalovaného podala oznámenie o spáchaní priestupku proti občianskemu spolunaživanu podľa § 49 ods. 1 písm. d), e) zák. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch, ktorého sa dopustil žalovaný tým, že dňa 30.06.2025 vo večerných hodinách slovne napádal žalobkyňu a taktiež ju niekoľkokrát chytil pod krk, pri ich rozhovore. Z tohto dôvodu bol žalovaný policajtom dňa 01.07.2025 o 10.30 hod na 14 dní vykázaný podľa § 27a ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore zo spoločného obydla v byte číslo X na X. poschodí na adrese H., I. XXXX/X a z ostatných priestorov vchodu do bytového domu. Tieto listiny aj podľa odvolacieho súdu osvedčujú pravdivosť tvrdení žalobkyne a správne viedli súd prvej inštancie k záveru o potrebe nariadenia navrhovaného neodkladného opatrenia v podobe zákazu vstupu do bytu, v ktorom strany spolu bývali, keďže vykávanie žalovaného zo spoločného obydla políciou trval len po stanovený čas 14 dní. Súd prvej inštancie správne nariadil neodkladné opatrenie z dôvodu, aby zabránil prípadnému ďalšiemu fyzickému útoku na žalobkyňu zo strany žalovaného, ktorý bolo v čase rozhodovania súdom prvej inštancie možné očakávať vzhľadom na navrhovateľkou opísané agresívne správanie sa žalovaného, ktorého správanie sa podľa tvrdení žalobkyne za posledný polrok zhoršilo, jeho správanie bolo nepredvídateľné, nekontrolovateľné, sprevádzané jeho výbuchmi hnevu voči žalobkyni. V otázke potreby neodkladnej úpravy pomerov súd prvej inštancie správne vychádzal z právneho názoru, podľa ktorého právo na ochranu života a zdravia žalobkyne je silnejšie ako právo na obydlie osoby, ktorá je podozrivá z násilia, a do ktorej práva na obydlie je potrebné nariadeným neodkladným opatrením zasiahnuť. Rovnako správne uviedol, že v prípade fyzického alebo psychického násilia ide vždy o stav, kedy okamžité neusporiadanie právnych či faktických pomerov strán spočívajúce v ochrane obeť fyzického alebo psychického násilia pred protiprávnym konaním žalovaného, by viedlo k vzniku v budúcnosti nenapraviteľných alebo len ťažko napraviteľných následkov. Vzhľadom na vyššie uvedené teda žalobkyňa v čase rozhodovania súdom prvej inštancie osvedčila existenciu predpokladov potrebných pre nariadenie neodkladného opatrenia, nakoľko žalobkyňa v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia osvedčila potrebu neodkladnej úpravy pomerov (nebezpečenstvo bezprostredne hroziacej ujmy).

19. Rovnako bol aj podľa odvolacieho súdu dôvodný aj návrh žalobkyne v časti o uloženie povinnosti žalovanému nepribližovať sa k žalobkyni. Pre nariadenie neodkladného opatrenia podľa § 325 ods. 2 písm. h) CSP je treba osvedčiť, že v dôsledku konania žalovaného môže byť telesná integrita alebo duševná integrita žalobkyne ohrozená. Zákonné ustanovenie vyžaduje teda na uloženie zákazu priblíženia neodkladným opatrením iba "možnosť ohrozenia integrity". V danom prípade boli aj podľa odvolacieho súdu osvedčené skutočnosti agresívneho a ohrozujúceho správania zo strany žalovaného voči žalobkyni (fyzický útok vo výťahu, ktorý nahlásila žalobkyňa na políciu a je priestupkovo riešený, viac mesiacov trvajúce agresívne sa správanie žalovaného voči žalobkyni). Je potom aj podľa odvolacieho súdu dôvodná obava žalobkyne o jej život a zdravie, obava, že žalovaný ublíži na zdraví žalobkyni, a teda bolo na mieste neodkladným opatrením uložiť žalovanému zákaz priblížiť sa k žalobkyni s cieľom predísť ohrozeniu fyzickej alebo duševnej integrity žalobkyne v dôsledku konania žalovaného. Pri určení vzdialenosti, na ktorú sa vzťahuje zákaz priblíženia, súd prvej inštancie mal správne za to, že postačuje uloženie zákazu v rozsahu vzdialenosti nie menšej ako 10 metrov, ktorú vzdialenosť aj odvolací súd považoval za dostatočnú jednak na vylúčenie prípadnej fyzickej konfrontácie či iných aj verbálnych útokov, ale aj z hľadiska možnosti včasnej vizuálnej identifikácie za účelom vyhnutia sa priblíženiu. Nariadeným neodkladným opatrením tak nedochádza k obmedzeniu práv osoby dotknutej neodkladným opatrením nad nevyhnutnú mieru. Súd prvej inštancie vo výroku II. správne vymedzil aj výnimky, na ktoré sa zákaz priblíženia nevzťahuje, a to na situácie, kedy je potrebná účasť oboch strán sporu na procesných úkonoch súdu, orgánov činných v trestnom konaní alebo iných orgánov verejnej moci, keď

v rámci týchto konaní je ochrana integrity žalobkyne zabezpečená prítomnosťou úradných osôb, členov Justičnej stráže, resp. príslušníkov Policajného zboru. A rovnako správne stanovil výnimku zo zákazu priblíženia sa žalovaného k žalobkyni aj na situáciu, keď žalovaný bude na základe dohody sporových strán alebo rozhodnutia súdu realizovať svoje rodičovské právo stretávať sa s maloletým synom, pri ktorom bude dieťa odovzdané žalobkyňou žalovanému. Čo sa týka trvania neodkladného opatrenia, súd prvej inštancie taktiež správne trvanie zákazu vstupovať do spoločného bytu obmedzil na dobu 6 mesiacov od vykonateľnosti uznesenia o neodkladnom opatrení zákazu vstupu do bytu a správne určil, že aj neodkladné opatrenie o zákaze priblíženia bude trvať 6 mesiacov od jeho vykonateľnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie správne posúdil návrh žalobkyne na nariadenie neodkladného opatrenia z hľadiska preukázania zákonných podmienok potreby dočasnej úpravy pomerov strán sporu a správne nariadil neodkladné opatrenie podľa § 325 ods. 2 písm. e) a h) CSP.

20. Odvolací súd zdôrazňuje, že v konaní o nariadení neodkladného opatrenia je úlohou súdu len posudzovať a skúmať, či sú splnené vyššie uvedené predpoklady pre nariadenie neodkladného opatrenia, a to najmä bezodkladnosť úpravy právnych vzťahov medzi stranami konania, čo v danom prípade mal odvolací súd za preukázané, a preto námietky žalovaného uvádzané v odvolaní nepovažoval za opodstatnené. V konaní o nariadení neodkladného opatrenia sa okolnosti len osvedčujú a vychádza sa zo stavu, ktorý existuje v čase nariadenia neodkladného opatrenia. Pre neodkladné opatrenie je teda rozhodujúci stav v čase vydania uznesenia súdu prvej inštancie.

21. Záverom odvolací súd uvádza, že z písomného vyjadrenia žalobkyne k odvolaniu žalovaného vyplýva, že navrhovala, aby súd umožnil žalovanému vrátiť sa do spoločného bytu a aby bol zákaz vstupu do obydlija zrušený, z dôvodu odsťahovania sa matky s deťmi zo spoločnej domácnosti, avšak o návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, ak odpadnú dôvody, pre ktoré bolo nariadené, je oprávnený rozhodovať súd prvej inštancie, a nie odvolací súd v rámci rozhodovania o podanom odvolaní, preto bude potrebné, aby sa týmto návrhom žalobkyne zaoberal súd prvej inštancie.

22. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd uznesenie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalobkyni odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)
- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)
- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)
- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).
- Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).